

και ὅταν τὸ ποιμνίον του συνήγμένον εἰμὴ ὅταν τὸ κείρῃ. Κυριώτερον δὲ ἔργον ἔχει νὰ κάμῃ καθημερινὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς διαφόρους νομὰς του, καὶ ν' ἀνακαλῆ διὰ τοῦ κυνός του τοὺς φυγάδας ὅσοι ἐπλησιάζον εἰς τὰ ὄρια τῶν γειτόνων του.

Εἰς τοιαύτην τινὰ ἐκδρομὴν ποιμὴν τις ἔτυγε νὰ λάβῃ μετ' ἐαυτοῦ τὸν υἱόν του, παιδίον τριετὲς περιπευ. Ἀφ' οὗ ὀλίγον ἐπεριπάτησαν, ὁ ποιμὴν ἤναγ κάθη ν' ἀναβῆ εἰς ἀπόκρημνον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐδύνατο τὸ παιδίον ν' ἀνατυρβῆ. Τὸ ἐγκατέλειπεν ἐπομένως εἰς τοὺς πρόποδας μ' αὐστηρὰς διαταγὰς νὰ μὴ κινηθῆ ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ τὸν κατέλαβεν ὀμίχλη παχυστα, ἐξ ἐκείνων αἰτίνας ἐνίοτε ἐπέρχονται τόσοσιν ταχέως εἰς τὰ ὄρη ταῦτα, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν μεταβάλλουσι τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα.

Ἐμπροστίς ὁ πατήρ ἐν τῷ ἄμα ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ μόνον τέκνον του ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὸ ἐντελὲς σκότος καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του παραχὴν ἐπλανήθη τῆς ὁδοῦ. Μετ' ἀνωφελεῖ δὲ πολλῶν ὥρων ἀναζήτησιν μεταξὺ τῶν κινδυνῶδων ἐλῶν καὶ χειμάρρων, τῶν ὁποίων τὰ ὄρη ταῦτα γέμουσι, τὸν κατέλαβε τέλος ἡ νύξ. Ἐτι δὲ πλανώμενος, ἀνεκάλυψε διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τῆς σελήνης ὅτι εἶχε φθάσει εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος καὶ πλησίον τῆς ἰδίας αὐτοῦ καλύψης. Νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν νύκτα ταύτην τὴν ἔρυσαν ἤθελε εἶσθαι παντελῶς ἀνωφελεῖ καὶ κινδυνῶδες. Ἐπομένως ἐπέστρεψεν οἰκαδε ἀπαρηγόρητος ὅτι ἀπώλεσε τὸ παιδίον του, καὶ πρὸς τούτοις τὸν κύνα ὅστις τὸν εἶχε μείνει πιστὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τὴν ἀκόλουθον πρωῒαν περὶ τὰ χαράγματα ὁ δυστυχὴς ποιμὴν παρακολουθούμενος ὑπὸ τινῶν τῶν γειτόνων του, ἐκίνησε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ τέκνου του· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅλοκληρον ἡμέραν ἔτρεξεν ἐπὶ ματαίῳ, ἠναγκάσθη καὶ πάλιν νὰ καταβῆ τὸ ὄρος.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν καλύψην του ἔμαθε ὅτι ὁ σκύλος του εἶχεν ἐλθῆ, ἀλλ' ἄμα λαβῶν τεμάχιον ἄρτου διὰ τὸν δείπνον του, ἀπῆλθεν εὐθὺς δρομαίως. Οὕτως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ ποιμὴν εἰς κολούθει τὴν ἄκαρπον τοῦ ἀπολασθέντος υἱοῦ ἀναζήτησιν, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἐπιστρέφων ἀπρακτος εἰς τὴν καλύψην του, ἐμάνθωνεν ὅτι ὁ σκύλος του ἤρχετο καθημερινῶς, καὶ ἄμα λαμβάνων τὴν εἰθισμένην του μερίδα, ἀπῆρχετο μετ' αὐτῆς.

Ἐκπεπληγμένος διὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἔμεινε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ὅταν ὁ σκύλος ὡς πάντοτε ἀπῆλθε κρατῶν εἰς τὸ στόμα τὸ τεμάχιον ἄρτου, τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ κύων διεβύνηθ' ἀμέσως πρὸς καταρράκτην εἰς πηλὰ ἀπόστασιν τοῦ τόπου ὅπου ὁ ποιμὴν εἶχεν ἀφήσει τὸ τέκνον του. Καὶ ἤρχισεν νὰ κατέρχεται ἀπότομον καὶ πετριῶδη κατάβασιν, καὶ τέλος ἐγένετο ἀφαντος εἰσελθὼν εἰς σπήλαιον τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον ἠνοιγέτο πλησίον τοῦ καταρράκτου.

Ὁ ποιμὴν μετὰ δυσκολίας τὸν ἠκολούθησεν· ἀλλὰ καὶ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅταν εἰσελθὼν εἰς τὸ σπή-

λαιον εἶδε τὸ παιδίον τρώγον μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ὅ,τι εἶχε φέρει ὁ κύων.

Ἐύκολον νὰ υποθέσωμεν τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ πατρὸς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν μόνον τοῦ τέκνου του διατηρητὴν, τοῦ ὁποίου ἔκτοτε ἐδιπλασιάσθη τὰς μερίδας.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ.

— 0 —

Εἰς Θήβας τὰς Αἰγυπτιακὰς εἶχεν εὐρεθῆ ἐντὸς τῶν τάφων Ῥαμοῦ τοῦ Δ', καὶ Ῥαμοῦ τοῦ Θ', μνηολόγιον ἀστρονομικὸν καὶ ἀστρολογικόν. Τὸ λείψανον τοῦτο τῆς παναρχαίας ἀστρονομίας, εἰς τὸ ἔτος 1240 πρὸ Χριστοῦ ἀναγόμενον εἶχε, φαίνεται, μείνει ἄγνωστον εἰς τὸν Πτολεμαῖον, ἢ οὐχὶ ἱκανῶς ἐκτιμηθῆ ὑπ' αὐτοῦ. Ὅτε δ' ὁ Χαμπολλίων τὸ ἀνεῦρεν ἐν ταῖς τάφοις, ἐμάντευσεν ὡς ἐξ ἐμπνεύσεως, ὅτι περιεῖχε πίνακα τῆς ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων κατὰ 15 νύκτας δι' ὅλης τῆς διαρκείας τοῦ ἔτους, καὶ πάντες οἱ σοφοὶ παρεδέχθησαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἀλλὰ τῷ ὄντι τῶν ἀστέρων ἀνατολὰς ἐνέφαινε; καὶ τίνων ἀστέρων; καὶ κατὰ τίνα στιγμήν ἐκάστης νυκτός ὑπετίθεντο γινόμενα; καὶ πῶς συνεδουάζοντο πρὸς ἀλλήλας; καὶ μέχρι τίνος χρόνου προσανέβαιναν ἢ χρονολογικῆ αὐτῶν διάταξις; τίνες δὲ ἦσαν οἱ ἀστέρες, ἢ τὰ ἀστρικά συστήματα ὧν ἐσημειούντο αἱ ἀνατολαί; Οὐδεὶς ἐγνώριζε ταῦτα, οὐδ' ἦν δυνατὸν νὰ τα γνωρίζῃ ἀνευ μαθηματικῆς ἀναλύσεως τοῦ πίνακος, καὶ πρὶν εὐρεθῶσιν οἱ νόμοι τῆς συντάξεως αὐτῆς, καὶ πρὶν ἀποδειχθῆ ἡ ἀλήθεια τῆς ἐξηγήσεως.

Ταύτην τὴν ἐπίπικρον καὶ σπουδαιωτάτην ἐργασίαν ἀνέλαβεν ἐπ' ἐσχάτων ὁ Γάλλος Κ. Βιότος, φιλοσοφούμενος ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην τὸ ὑπὸ τοῦ Χαμπολλίωνος εἰς τὸ φῶς ἀποδοθέν, ἐπὶ πολλοὺς δ' αἰῶνας ὑπὸ τὴν κόπην τῶν τάφων κρυπτόμενον περιεργότατον τοῦτο μνημεῖον. Διὰ τῶν ἐρευνῶν του δὲ ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἐποχὴν ἀπωτάτην, ἢν οὐδ' ὑποπεύομεν μέχρι τοῦδε, ἡ ἀστρονομία ἐσπούδαζε τὸν οὐρανὸν μετ' ἐπιμελείας, καὶ ἀνέγραφεν ἐπισήμως τῶν παρατηρήσεων τῆς ἀποτελέσματα. Περιέργον δὲ εἶναι πόσον ἀκριβεῖς καὶ ὀρθαί ἦσαν αἱ παρατηρήσεις αἱ γινόμεναι δι' ἀπλοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀόπλου, καὶ πόσον ἀξιόλογον βαθμὸν οὐρανογνωσίας ἐμφαίνει τὸ ἐντεχον τῆς αὐτῶν διατάξεως.

Ἐκ τούτων φαίνεται κυρομένη ἡ ἐλπίς ἢν εἶχον ὅ,τι Σενέκας καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι βέλουσι ποτὲ εὐρεθῆ ἐντὸς τῶν Αἰγυπτιακῶν ἐρείπιων ἐτι ἀξιολογώτερα μνημεῖα ἀστρονομικὰ, ὅρ' εἶπειν ἐπιγραφαί περιέχουσαι ἐκλείψεις ἡλίου καὶ ἀστέρων. Τότε δὲ πρῶτον ἔσται δεκτὴ ἡ σύνταξις ἐμπεριστατωμένης χρονολογίας τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κράτους, διότι τῶν

μέχρι τοῦδε γνωστὰ στοιχεῖα αὐτῆς εἰσὶν ἀνεπαρκῆ, συγκεχυμένα, καὶ οὐ σπάντως ἀντιφατικά.

Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Κυρίου· ἰδοὺ δὲ ἤδη ὅτι οἱ οὐρανοὶ, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς βίβλου τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων ἀποσπασθεῖσαι αὐταὶ σελίδες, διηγηθῆσονται καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ραμέσιος καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων τῆς γῆς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ΚΡΗΝΗ

—o—

Ἐλ καιροὶ χαρμοῦν καὶ ἐρώτων,
Πόσον φεύγετε, πόσον λαθραίως!
Κ' εἰς τοῦ τοῦ τὰς διεθέραι βαθέως
Διαγράφετε ἔχρη θολά...

Σὰς ἱητώ, οὐκ καλῶ μετὰ πόρου.
Δραπετίδαι καιροὶ ποῦ πετάτε;
Ποῖον τώρα, φεῖ! ποῖον πλαναίτε;
Ἢ μορφή σας ποῦ τώρα γελᾷ;

Σὰς ἐχάρην ἐν μόνον ἐσπίρας·
Τοῦ Μαῖου ἀρχαὶ ἦσαν τότε,
Χλόαι ρεῖαι, τριπταί, δροσοπόται
Ἐπεχόμουσιν λειμῶνας, ἀγροῦς.
Παρ' αὐτὴν τὴν δροσοῦσαν κρήνην,
Ὅπου περὶ ἀρθῶνας, δειδρῖα,
Πτηνὰ ὅπου μελλοῦν μυρία,
Μ' ὄφθαλμοὺς ἐκαθήμην ὑγροῦς.

Καὶ ἐγγὺς μου (ἀνάμνησις, πλάρη!)
Μία χάρις, ἐν ἀρθῶς, ἐν ἱερῶ,
Ψυχὴ μία ψυχῶν Ἡλυοῖων,
Μία ἴρις, ἐν ἄστρον λαμπρόν...

Ἐσφιγμένῃ ὠδῇ ἀηδόνας
Μὲ τὸν ἦχον αὐτῶν τῶν ὑδάτων,
Καὶ ἐντὶς τῶν χλωρῶν φυλλωμάτων
Ἐψιθύριζε πτεδρα αὐρῶν...

Ὁ καλλικρονος κρήνη, ἐκείρας
Τὰς χρυσᾶς μου στιγμὰς ἐνθυμῆσαι;
Ἢ ἰδίᾳ σὺ ἐκτοτε εἶσαι,
Ἐγὼ, βλέπεις, ὡς φύλλον ξηρόν.

Μὲ τὸν εὐρισθμον ἦχον σου τότε
Πρὸς ἡμᾶς τὸν Μορφία ὠδήγεις,
Κ' εἰς τὴν δίψαν ἡμῶν ἐχορήγεις
Τὸ γλυκὺ τ' ἀργυροῦ σου ρερόν.

Ἐνθυμῆσαι; Μὲ βίβρα γελᾷ
Ἢ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου ἐλάλει
« Ἦε ἢ γούσις αὐτὴ τώρα θάλλει,
Οὕτω, γῶς μου, δὲν θάλλω κ' ἐγὼ;
» Ἀλλὰ φεῖ! αὐτὴ θάλλει κατ' ἔτος·
Καθὼς τώρα κατ' ἔτος προβαίνει,
Καὶ τὰ πάντα ὡς τώρα εὐφραίνει,
Κ' ἔχει γάλερον ἀεὶ τὸ αὐτό.

» Ἀλλ' ἐγὼ (Ὁ θνητὸς πόσον τάλας!)
Μὴ καὶ δεύτερον ἔαρ θά ἴθω;
Ἄλλο ἔαρ, εἰπέ, θά καθῆσω
Ὅπως τώρα ἐγγὺς σου γαυδρά;
» Εἰς τὴν νύκτα παράμεινε, λέγω.
Πλὴν ἢ τὸξ τὰ ἐγέρην πηγαίην
Τὴν αὐγὴν, κ' ἢ αὐγὴ καταβαίκει,
Καθὼς πάντοτε ὅλη χαρά.

» Φεύγει, σβύνει ὡς ὄραρ ὁ βίος,
Κ' ἔχρη μόνον λεπτὰ καταλείπει,
Κ' εἰς τὰ ἔχρη αὐτὰ ἐπ' ἢ λύπη,
Καὶ ἢ μνήμ' εἰς αὐτὰ κατοικεῖ.
Ὅστις τότε ἐκείρη ἐλάλει.
ὦ! τίς κύνος τὸν κόσμον ἀγέτων,
Καὶ τὸ ἴσχυρον ὕδωρ του πίνων,
Λύ, εἰ μέλος τοσοῦτον γλυκὸ;

Ἄρτικέλαδο; ἦχος βαρβίτου,
Καὶ βελάσματα ἄμα πριβάτων
Ἐρχομένων ἐκ γῶρων δυοβύτων
Μᾶς διέκοπται τότε συγιά.
Πλὴν πρὸς τί εἰς τὴν μνήμην τὰ γέρω
Παρελθούσας χαρὰς καὶ μαγίας;
Ἄς τὰς κρήνη τῆς λήθης μαρτύρας,
Ἄς τὰς κρήναις ρεῖην πυκνά.

Καὶ οὐ, κρήνη, ποτὲ μὴν ἀρήσας,
Πόδα ἔερον ἰδῶ τὰ πατήσας
Ὅπου εἶχεν ἐκείνη καθῆσαι,
Εἶναι τέμενος, λέγε, θεᾶς.
Μόνη σὺ, ὦ μελλέριστε κρήνη,
Ἐσὼ μάρτυς ἀγάπης χρυσίας,
Καὶ τὰς τότε στιγμὰς μου γλυκείας,
Εἰς τὰς πέριξ σου κρήναις σιγίας.

Ἄν ἐκείρη ποτὲ καρδίαις
Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ προσηγγίση,
Καὶ τ' ὠραῖόν σου ὕδωρ ἱητήσας,
Ταῦτα μίσην εἴ τὰ ὦτα αἰτῆς.
» Ψυχὴ εἶναι τοῦ κόσμου ὁ Ἔρωσ.
» Ἢ ζωὴ ἡμῶν εἶναι βραχεῖα·
» λοιπὸν Ἔρωσ, χαρὰ κ' εὐθυμία,
» Ἐστὼ μόνη ἡμῶν ἢ γροῦτις.»

Π. Γ. Μ.

—o—